

покрайнина. — Хвърли тези рибарски дрипи, те си свършиха работата. Отсега нататък ей тия дрехи ще ти отварят пътя към твоя роден край.

— Но защо? — пое смаян дрехите Орфей.

— Ето за това, че ако тук някой от съгледниците те види с дрехи, каквито носят нашите моряци и рибари, ще се усъмни и може да те задържи. А като се облечеш с дрехи, каквито носят тъдявашните хора, кой ще се досети, че това е беглецът Орфей?

После Кир продължи своите наставления:

— И няма вече да ходим заедно. Ще се следваме без да се губим един от друг, но тъй, че това никой да не разбере. Ако някой съгледник ни спре и ни задържи за да ни разпита по-изтънко, бягай и не поглеждай назад. Щом ти не си хванат, ние ще се отървем как да е. Но пипнат ли тебе заедно с нас, тогава и ние ще хлътнем. — Кир помълча, погледна Орфея, тупна го леко, гальовно по рамото и кимна окуражително: — Умната, и всичко ще се нареди.

Хвърлиха старите рибарски дрехи на Орфея в една локва. Кир не искаше хората да ги намерят оставени на улицата, защото щяха да се раздрънкат.

Тримата другари пренощуваха отатък града, в една купа сено. На сутринта Кир отиде в града, обходи го, купи малко храна на Орфея за из пътя и се върна. Тук трябваше да се разделят. Кир даде последните наставления на своя любим приятел. Той му поръча да си върви из пътя с престорено нехайство, да се прави на прост, да казва че отива при татко си, който е излязал с дружина на риболов някъде нагоре по реката, да не се издава, че носи жълтици, да поминува както може, и за малко храна да не дава много пари. Хората ще се